D·N
13/6 1954

Det stora förräderiet

när fascismen tog Spanien

Claude G. Bowers, amerikansk ambassadör i Spanien 1933—1939, har först nu utgivit sin på dagböcker och rapporter byggda skildring av den spanska republikens undergång ("My Mission to Spain", Simon and Schuster, 6 dollar); efter Spanientiden arbetade Bowers som ambassadör i Chile, och först med sin avgång ur diplomatin har han velat offentliggöra sina minnen och intryck. Bowers har gått till verket med särskilda förutsättningar. Han var tidigare journalist och politiskt verksam inom det demokratiska partiet; i en rad arbeten — främst om Thomas Jefferson och om rekonstruktionsperioden efter inbördeskriget — har han visat sig vara en framstående historiker.

Det är en skakande framställning av en av de skamligaste episoderna i modern politik som här ges. Man kallar det krig som ledde till Francos diktatur för det spanska inbördeskriget, i själva verket var det snarare det första stadiet i nazismens och fascismens försök att slå ned friheten i Europa, och Bowers har som undertitel orden "observation av generalrepetitionen till det andra världskriget". Det är nyttigt med dessa påminnelser. Den nuvarande spanska regimen har profiterat av glömskan, av de väldiga händelser som inträffat efter dess uppträdande, av att kommunismen övertagit platsen som demokratins farliga fiende, av viljan att förgylla det etablerade och ofrånkomliga. En propaganda som kan spåras överallt — ett av dess offer är Bowers' efterträdare Carlton Hayes — framställer Franco som Spaniens räddare från kommunism och anarki och hans tyranni som en bastion för den västerländska kulturen.

Bowers erinrar om hur ohållbara dessa föreställningar är. Det var västerstegen vid valen på våren 1936 som kom de reaktionära att med Hitlers och Mussolinis bistånd göra revolution. Men den vänster som segrade var övervägande moderat i sina reformkrav; det gällde främst att bryta storgodsägarnas privilegierade ställning. Kommunisterna fick mindre än fyra procent av de avgivna rösterna. Den regering som bildades efter valen och mot vilken Francos uppror riktades var uteslutande sammansatt av partier som närmast kan kallas liberala. "Det fanns inte en enda vänsterextremist i den. Där fanns inte ens en reformistisk socialist så radikal som Ramsay MacDonald. Men det var denna regering som med folkets stöd satt vid makten då generalerna, i allians med Hitler och Mussolini, började det blodiga, förödande kriget under förevändningen att 'kommunistiska' eller 'röda' regeringen måste sopas bort. Denna eländiga förevändning gjorde genom hela kriget intryck på de godtrogna och fascistanstuckna i USA och England."

Lika orgrundat var talet om en allmän anarki som motiverade en aktion för ordningens återställande. Bowers reste gång efter annan genom områden som i propagandan i och utom Spanien betecknades som härdar för laglöshet och tillfällig anarki. I regel fann han att allt var lugnt. "Vi hade inte sett någon ordning", rapporterar han från en resa 1935, "men den utländska pressen spred fascistpropagandan att landet var hemfallet åt anarki." Arbetarrevolten i Asturien 1934 var lokalt begränsad och undertrycktes med ytterlig hårdhet; en del oroligheter i samband med 1936 års val blev utan större svårigheter bemästrade. Efter generalsrevolten blev situationen en helt annan, med ohyggliga våldsdåd på bägge sidor. Bowers anser sig emellertid kunna betyga att den lagliga regeringen systematiskt motverkade terrorism, medan Franco och hans män lika systematiskt sökte nedslå allt motstånd genom massavrättningar. De enda präster som dödades under upproret var, skriver han, efter all sannolikhet femton basker, som följde sina landsmän i motståndet mot Franco och därför avrättades. Den fruktansvärda bild som Georges Bernanos givit av francoisternas framfart på Balearerna tycks i stort sett ha varit giltig för hela Spanien.

Francos uppror stöddes hudvudsakligen av privilegierade minoriteter: den högre militären, företagarna, godsägarna, den katolska hierarkin. Härtill kom delar av den förslavade och ekumeniga lantarbetarklass som dirigerades av sina världsliga och andliga herrar. En seger för upproret hade varit otänkbar utan den väldiga hjälpen från Italien och Tyskland, med "frivilliga" och än mer med krigsmateriel. Många tiotusental italienare sändes att strida för Franco, medan de verkligt frivilliga som utrett för regeringen endast var några tusen; i fråga om flygplan, tanks och kanoner var Franco mångdubbelt överlägsen. Det är karaktäristiskt för denna "nationella" revolution att vid intåget i en erövrad stad marscherade främst det italienska infanteriet och därefter kom de moriska ryttarna, medan Hitlers och Mussolinis flygplan då som nu gjorde övers segarnas huvuden.

Detta blev möjligt genom nonintervensionspolitiken, detta otroliga bedrägeri, som fullföljdes trots allmän insikt om att det var fråga om bedrägeri. Man överenskom att inte sända trupper eller vapen till någondera sidan och till och med att hindra sådan införsel. Italien och Tyskland negligerade avtalet; deras politiker och generaler skröt rent av med den hjälp de gav Franco. England, Frankrike och andra följde avtalet, och Léon Blum fick uppleva nesan att säga nej då de franska arbetarna på sina möten ropade "Avions pour l'Espagne". Ja, demokratierna låtsades till och med att Hitler och Mussolini var hederliga, trots att det då och då i bisatser och slarvigt formulerings kom fram att man kände till bedrägeriet. Till slut gick det så långt att nonninterventionskommittén uppdrog åt Italien och Tyskland att vakta en del av den spanska kusten mot införsel, de båda diktaturerna begagnade sig av detta inte bara till att fortsätta hjälpsändningarna, utan också till att sänka lastfyg med livsmedel till regeringssidan från England. Grymhet och fräckhet triumferade sida vid sida; Hitlers flygplan övade sig genom att radera ut spanska småstäder, bara och Mussolinis spräkför hånade demokratierna för deras medgörlighet och ynkedom.

Det var den fria världens stora förfallsperiod: Abessinien, Spanien, Österrike, Tjeckoslovakien... Det är ingen tröst att fler röstande inom en avdelning än medlemmar som berättigade av avtalet, medan i andra fall högst 16 à 17 procent ansett sig böra vara med. Andra återgärd togs ingen ståndpunkt alls.

På kongressen diskuterades inte förbundsordförandens utlåtande, men vid behandlingen av en motion passade man på att hos LO begära ändrade stadgar, enligt vilka blott de som deltagit i omröstningen skulle räknas.

Att skylla från sig på stadgarna är emellertid närmast en undanmanöver. Deltar medlemmarna oerdentligt i omröstningen och något ifrån på ett sätt som inte lämnar någon tvekan om den stora majoritetens ofrigripliga mening, så lär det nog vara få förbundsstyrelser som använder sin veto rätt:

Detta gäller även i sådana fall då det objektivt sett kan sägas vara något problematiskt om något står att vinna genom att förkasta ett förslag... De stridslystna bland metallarbetarna fick ju sin vilja fram på sin tid, fastän många efteråt erkände att det skulle ha varit till fördel för alla parter om förbundsledningen stoppat striden. Så handlar emellertid inte en klok förbundsledning i ett liknande fall. Ett utbrett missnöje måste få sitt utlopp, också om det består millioner.

Respekten för omröstningarna kräver ett bättre deltagande. Kan ett dylikt icke åstadkommas utan vissa förändringar av stadgar och statuter, så må sådana göras.

Det blir tydligen ett viktigt förhandlingsämne inom Landsorganisationen. Kanske tycker man rent av att det borde vara flera röstande än en bråkdel av medlemmarna bakom beslut om kollektivanslutning?

Ett egendomligt läge har inträffat då förtidspensionen Schmidt och Gullberg nyligen begärt att få bli befriade från uppdraget att vara kommission i förhandlingarna om nytt normaltjänstereglemente och ny förhandlingsordning för tjänstemän i städer, köpingar och municipalsamhällen. Något liknande har man kommit ett gott stycke på väg. I det senare avsnittet har det emellertid hakat upp sig på frågan om de statsanställda tjänstemännens rätt att tillgripa arbetskonflikt. Som bekant hade 1948 års förhandlingsrättskommitté föreslagit en vidgad rätt för det allmännas tjänstemän att tillgripa stridsåtgärder. Denna kommitté behandlande blott ej genomfört, men vissa av dess problem har aktualiserats genom förhandlingarna.

Framför allt präglas förhandlingarna av att TCO och Saco ej kan enas om någon gemensam framgångslinje, och tvistefrågan, som i sig själv är svår, blir därigenom än värre. Men det finna också en tredje motpart, Svenska kommunalarbetareförbundet:

Med denna har Stadsförbundet preliminärt gjort upp om en ny förhandlingsordning, och uppgörelsen blir definitiv den 30 juni. Sedan lär Stadsförbundet ha svårt att diskutera några nya rättigher med de båda andra motparterna.

Vad som blir ske blir ske smart, tillägare det dackliga organet.

Stadsfiskal Eliassons påminnelser till Justitiembudsmannen kan inte bara lämnas utan åtanke. Tidningen Arbetaren (synd.) anser det vara befogat att underskryka detta. Man vet säkert:

När justitieministern opåtalt kan ignorera ett synnerligen tränginde rättsfrågande, så kan väl JO också göra det. Här i landet är det numera inte så noga med vad som säker på rättsväsendets område..., Verkligt intrikat är frågor med mistyndt. Sedan får tiden och prst om annat förfunkta vad som vara.

I den nu till JO ingivna framställningen framhåller stadsfiskal Eliasson själv att ärendet gäller inte bara frågan huruvida en underordnad åklagare, villen enligt RÅ:s påstående i visst avseende lämnat vilseledande uppgifter, skall ges möjlighet att frias från den anklagelsen, utan det gäller också och framför allt att tillgodose det vida större intresset att inte ens misstanke får uppkomma att anmärkningar lämnas å sido därför att de riktats mot en av rikets högsta befattningshavare. Och det är så riktigt sagt.

På våren 1953 riktade flera ur kopplet sprungna fina stövare ständskall mot stadsfiskal Eliasson: hans försök att åstilgen bringa reda i den gamla Lundquist-affärens betydenades aksom en fara för rättsordningen. Ur denna strid härledde sig stadsfiskalens framställning till justitieministern:

Den innehöll bland annat påståande om att åklagaren i Lundquistmålet icke fått det stöd han behövde av riksåklagaren, att RÅ visat större förståelse för de fina advokaturnas partiska framställningar än den angripne åklagarens tillrättalagdanden, att riksåklagaren till Eliasson framhållit nödvändigheten av hänsygnstagande till den i regeringsdeklarationen utfärdade avhandlingen Hugo Lindberg, och att riksåklagaren själv betonat att stadsfiskal Eliasson utsatte sin tjänsteställning för risk genom att i pressen bemöta de fina advokaternas obenvisa angrepp.

Och vid detta har justitieministern blott det borre i mar än ett år. Åklagaren i Lundquistmålet har riktat högst allvarliga anmärkningar mot sin överordnade riksåklagaren ... Med lugn kanske Eliasson återvinner sin hälsa, menar vil snälle Herman. Under detta oerhörda tryck, att på högsta håll vara anseedd som överspänd, får stadsfiskal Eliasson således fullföljda det mest maktpåliggande åklagarupprag som någon i detta land haft.

En obehaglig krabat, den där Eliasson! Han lägger inte tysta ner sig, inte ens genom att man ger honom fria händer och i fortsättningen avstår från att röra vid honom.

Högsta domstolens utslag "om bilåsarna" mottas även av Östergötlands Dagblad (h) med stor belåtenhet:

Grov stöld kan medföra straffarbete upp till sex år och till och med en förhårdad billinare kan tänkas fundera litet på den saken innan han nästa gång träder i aktion. Det är inte längre så säkert att han slinker undan betydligt billigare för "egennämktigt förfarande". Med den mängd bilar svenska folket nu har och som mycket ofta i brist på garage måste stå ute om natterna måste HD:s linje hillsas med särskild tillfredsställelse.

Dagens Nyheters Aktiebolag
Verkst. direktör: *Helge Hedberg*

PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan.

	Stor-Stockholm	övriga tidningsområde landet
Månad	kr. 6:50	6:—
Kvartal	19:—	17:50
Halvår	37:50	34:50
Helår	75:—	69:—

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1954 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1954.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 60 00
för riksanmäl: 22 60 30
Telegramadress: *Dagsnyheter*
Postgiro-1 1858 (för annonsnummer) 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten* (fråtfas sköttet kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Ekblad*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Rudmark*

Laniels nederlag

På lördagen föll det länge väntade slaget mot regeringen Laniel. Den splittrade ministären besegrades av oppositionsgrupper som gick till attack från vitt skilda utgångspunkter och som endast hade ett gemensamt mål: att fälla Laniel. Något Paris var på lördagskvällen förvirrat; författningen ger presidenten Coty möjlighet att avvisa Laniels avskedsansökan, men allt tyder på att han efter vecklokulet kommer att börja förhandlingarna med partiledarna för att finna en efterträdare. I ett läge då Frankrike är i trängande behov av enighet och en fast politik går landet om inget oförutsett inträffar mot den tjugonde, och kanske mest svårlösta, regeringskrisen sedan krigstulet.

Under flera månader har ministären Laniel betraktats som dödsdömd, men det var främst oppositionens tvekan inför de utrikespolitiska följderna av en regeringskris som fördröjde exekutionen. Konseljpresidentens och utrikesminister Bidaults Indokinapolitik attackerades vårseriigen väldsamt, men Genèvekonferensen var längs Laniels kanske starkaste kort i nationalförsamlingen; gång på gång underströk han att en regeringskris skulle kunna omintetgöra alla försök att vid Asienmötet få till stånd en vapenvila. Argumentet var verkningsfullt så länge östsidan, i varje fall skenbart, höll dörren öppen till en fredlig lösning, men sedan Molotov, efter återkomsten från det korta besöket i Moskva, intagit en klart oförsonlig hållning har stämningen förändrats i Paris. Det ligger nära till hands att se Molotovs anföranden under de senaste veckorna som en form av intervention i de franska partistriderna; adressen har varit Palais Bourbon, och genom att klargöra att en uppgörelse i Genève endast är möjlig på kommunisternas villkor har den tryske utrikesministern sökt försvaga Laniels position. Det vore naturligtvis överdrift att säga att Molotov i Genève lyckats störta Laniel i Paris, men sannolikt har den hårdnande ryska hållningen övertygat flera tvekande deputerade om att Genèvekonferensen inte längre kan betraktas som ett skäl för att undvika en regeringskris.

Motståndet mot Laniels och Bidaults hållning i Indokinakonflikten har uppenbarligen varit den främsta orsaken till ministärens splittring och nederlag. Men man kan även peka på andra skäl till att mer än hundra, främst gaullister och radikaler, av de 288 deputerade som gav Laniel stöd vid maktlitträdet i juni förra året efter hand övergick till opposition. Det fanns ett latent missnöje, bland annat hade radikalerna svårt att acceptera den ekonomiska politik som förordades av majoriteten inom regeringen, och gaullisterna attackerade häftigt Bidaults Europavänliga linje; mycket tyder på att många av EDC-fördragets motståndare nu anser tillfället lämpligt att söka få till stånd ett kabinett som kan fälla hela Europaarméplanen.

En en gång kommer nu defileringen av partiledare att börja i Elyséepalatset, och än en gång kommer man att få ett bevis på att det är lättare att störta en fransk regering än att bilda en ny. Läget är utan tvivel mörkt; eftersom en kommunistisk medverkan är utesluten och socialisterna sannolikt inte är villiga att dela regeringsansvaret med högerpartierna, återstår det endast att söka bilda en ny koalition av samma partier som ingick i Laniels ministär. Men detta förutsätter bland annat att man når en kompromiss om Indokinapolitiken; en stor del av gaullisterna avvisar eftergifter till rebellerna och vill intensifiera den militära kampen, medan radikalsocialisterna önskar direkta förhandlingar med rebellerna och fred till snart sagt varje pris. Ansatser vilar tungt på de politiker som gjorde "revolt" mot Laniel och besegrade regeringen genom att sluta upp vid sidan av den permanenta oppositionen: kommunisterna och socialisterna. Följderna av en långvarig kris kan bli mycket svåra, främst i Indokina, och det krävs snabb enighet i Paris om inte lördagens omröstning i efterhand skall framstå som en seger endast för kommunisterna och Molotov.

Till **kommunalkamrer i Sollentuna** har kommunalnämnden bland 52 sökande utsett konsulent Hilding Edin, Filipstad.

PRESSGRANNAR

Det nuvarande systemet med fackliga omröstningar har ovan en avtrubbande verkan på medlemmarnas ansvarskänsla inför omröstningarna. I sitt hälsningstal till byggeriarbetarnas kongress för någon månad sedan framhöll saltsnda förbundsordföranden Einar Olsson att den senaste avtalsområstningen inom förbundet efterlämnat en känsla av att man i avdelningarna inte vet vad man röstar om eller också inte tar en avtalsomröstning på allvar. Morgon-Tidningen (s) referrar:

Här hade det gällt ett förslag som gav den högsta löneökningen inom industrin på de två senaste åren. Det fanns avdelningar som enhälligt röstat för godkännande av det enhälligt tillstyrkta förslaget. Men det fanns också avdelningar som lika enhälligt röstade mot förslaget. Även deltagandet hade varit ytterst ojämnt. I vissa fall fanns det fler röstande inom en avdelning än medlemmar som berättigade av avtalet, medan i andra fall högst 16 à 17 procent ansett sig böra vara med. Andra återgärd togs ingen ståndpunkt alls.

På kongressen diskuterades inte förbundsordförandens utlåtande, men vid behandlingen av en motion passade man på att hos LO begära ändrade stadgar, enligt vilka blott de som deltagit i omröstningen skulle räknas.

Att skylla från sig på stadgarna är emellertid närmast en undanmanöver. Deltar medlemmarna oerdentligt i omröstningen och något ifrån på ett sätt som inte lämnar någon tvekan om den stora majoritetens ofrigripliga mening, så lär det nog vara få förbundsstyrelser som använder sin veto rätt:

Detta gäller även i sådana fall då det objektivt sett kan sägas vara något problematiskt om något står att vinna genom att förkasta ett förslag... De stridslystna bland metallarbetarna fick ju sin vilja fram på sin tid, fastän många efteråt erkände att det skulle ha varit till fördel för alla parter om förbundsledningen stoppat striden. Så handlar emellertid inte en klok förbundsledning i ett liknande fall. Ett utbrett missnöje måste få sitt utlopp, också om det består millioner.

Respekten för omröstningarna kräver ett bättre deltagande. Kan ett dylikt icke åstadkommas utan vissa förändringar av stadgar och statuter, så må sådana göras.

Det blir tydligen ett viktigt förhandlingsämne inom Landsorganisationen. Kanske tycker man rent av att det borde vara flera röstande än en bråkdel av medlemmarna bakom beslut om kollektivanslutning?

Ett egendomligt läge har inträffat då förtidspensionen Schmidt och Gullberg nyligen begärt att få bli befriade från uppdraget att vara kommission i förhandlingarna om nytt normaltjänstereglemente och ny förhandlingsordning för tjänstemän i städer, köpingar och municipalsamhällen. Något liknande har man kommit ett gott stycke på väg. I det senare avsnittet har det emellertid hakat upp sig på frågan om de statsanställda tjänstemännens rätt att tillgripa arbetskonflikt. Som bekant hade 1948 års förhandlingsrättskommitté föreslagit en vidgad rätt för det allmännas tjänstemän att tillgripa stridsåtgärder. Denna kommitté behandlande blott ej genomfört, men vissa av dess problem har aktualiserats genom förhandlingarna.

Framför allt präglas förhandlingarna av att TCO och Saco ej kan enas om någon gemensam framgångslinje, och tvistefrågan, som i sig själv är svår, blir därigenom än värre. Men det finna också en tredje motpart, Svenska kommunalarbetareförbundet:

Med denna har Stadsförbundet preliminärt gjort upp om en ny förhandlingsordning, och uppgörelsen blir definitiv den 30 juni. Sedan lär Stadsförbundet ha svårt att diskutera några nya rättlinjer med de båda andra motparterna.

Vad som blir ske blir ske smart, tillägare det dackliga organet.

Stadsfiskal Eliassons påminnelser till Justitiembudsmannen kan inte bara lämnas utan åtanke. Tidningen Arbetaren (synd.) anser det vara befogat att underskryka detta. Man vet säkert:

När justitieministern opåtalt kan ignorera ett synnerligen tränginde rättsfrågande, så kan väl JO också göra det. Här i landet är det numera inte så noga med vad som säker på rättsväsendets område..., Verkligt intrikat är frågor med mistyndt. Sedan får tiden och prst om annat förfunkta vad som vara.

I den nu till JO ingivna framställningen framhåller stadsfiskal Eliasson själv att ärendet gäller inte bara frågan huruvida en underordnad åklagare, villen enligt RÅ:s påstående i visst avseende lämnat vilseledande uppgifter, skall ges möjlighet att frias från den anklagelsen, utan det gäller också och framför allt att tillgodose det vida större intresset att inte ens misstanke får uppkomma att anmärkningar lämnas å sido därför att de riktats mot en av rikets högsta befattningshavare. Och det är så riktigt sagt.

På våren 1953 riktade flera ur kopplet sprungna fina stövare ständskall mot stadsfiskal Eliasson: hans försök att åstilgen bringa reda i den gamla Lundquist-affärens betydenades aksom en fara för rättsordningen. Ur denna strid härledde sig stadsfiskalens framställning till justitieministern:

Den innehöll bland annat påståande om att åklagaren i Lundquistmålet icke fått det stöd han behövde av riksåklagaren, att RÅ visat större förståelse för de fina advokaternas partiska framställningar än den angripne åklagarens tillrättalagdanden, att riksåklagaren till Eliasson framhållit nödvändigheten av hänsygnstagande till den i regeringsdeklarationen utfärdade avhandlingen Hugo Lindberg, och att riksåklagaren själv betonat att stadsfiskal Eliasson utsatte sin tjänsteställning för risk genom att i pressen bemöta de fina advokaternas obenvisa angrepp.

Och vid detta har justitieministern blott det borre i mar än ett år. Åklagaren i Lundquistmålet har riktat högst allvarliga anmärkningar mot sin överordnade riksåklagaren ... Med lugn kanske Eliasson återvinner sin hälsa, menar vil snälle Herman. Under detta oerhörda tryck, att på högsta håll vara anseedd som överspänd, får stadsfiskal Eliasson således fullföljda det mest maktpåliggande åklagarupprag som någon i detta land haft.

En obehaglig krabat, den där Eliasson! Han lägger inte tysta ner sig, inte ens genom att man ger honom fria händer och i fortsättningen avstår från att röra vid honom.

Högsta domstolens utslag "om bilåsarna" mottas även av Östergötlands Dagblad (h) med stor belåtenhet:

Grov stöld kan medföra straffarbete upp till sex år och till och med en förhårdad billinare kan tänkas fundera litet på den saken innan han nästa gång träder i aktion. Det är inte längre så säkert att han slinker undan betydligt billigare för "egennämktigt förfarande". Med den mängd bilar svenska folket nu har och som mycket ofta i brist på garage måste stå ute om natterna måste HD:s linje hillsas med särskild tillfredsställelse.

Det har segts att biljtyvar i tillgreppsögonblicket är ansvarslöst element som inte reflekterar över följderna. När allt kommer omkring kan detta gälla vid så gott som alla brott, särskilt de allra grövsta. Konsekvensen av det anförda resonemanget blir att varje slag av straff är otillbörligt vad det än är frågo om, att t. o. m. straff för egennämktigt förfarande kan utmönstras eftersom någon avskräckande verkan i "tillgreppsögonblicket" över huvud taget inte kan påräknas. Häller detta resonemang streck så är det lika så gott att avskaffa hela rättsväsendet.

Undén har besökt Stalinmausoleet

MOSKVA, lördag.

UP. Utrikesminister Undén besökte på lördagen Lenin-Stalinmausoleet på Röda torget. Utrikesministern var även på Leninbiblioteket och gick på kvällen på Bolsjojteatern, där man gav operan "Boris Godunov".

En talesman för svenska ambassaden i Moskva förklarar att hr Undén ännu inte besökt några ryska ambassader. Däremot skall ambassadör Sohlman ge en middag för utrikesministern nästa vecka till vilken även medlemmar av ryska utrikesministeriet och representanter för den ryska utrikeshandeln är inbjudna.

Undén har haga särskilda planer för de närmaste dagarna av sitt besök, som är helt privat. Han kommer troligen tillbaka till Stockholm på fredag eller lördag.

Svar till "Den ANDRA kvinnan"

En tilldragande ung affärsekvinna är den ANDRA kvinnan i en gift mans liv. Men hon finner detta förhållande ohållbart och har genom tidskriften VÄRLDSNYTT begärt råd av dess stora och förnämande läsekrets. Hon har blivit bönhörd över hövan. Hundratals svar har inkommit, och en del av dessa redovisas nu i juninumret av tidskriften.

Köp därför Världsnytt I DAG och se vad dess läsare anser om detta brännande samhällsproblem. Juninumret innehåller dessutom ett 20-tal omväxlande och stimulerande artiklar, halvdräkstiga, senaste Parismodet m. m. Pris endast 75 öre.

BILFÄRJOR
Landskrona—Köpenhamn Korsör—Nyborg
LANDSKRONA–KÖPENHAMN
Från 27/5 SCARLETT-färjorna
UNDGÅ VÄNTETID
RESERVERA PLATS
KORSÖR—NYBORG
Från 31/5 m/s BETULA
LANDSKRONA avg.: *2.00—6.00 *12.00—15.00—*17.00—19.00 *22.00—**23.00
KOPENHAMN avg.: 8.00—*10.00—12.00—*15.00—17.00 *20.00—*21.00—*23.00 * fr. 5/6 ** ej utf. 5/6, Overfartst. 75 min.
NYBORG avg.: 6.30—10.00—14.15—18.00—21.30
KORSÖR avg.: 8.15—12.00 16.00—19.45—23.15
Overfartstid 80 min.
Priser: Enkelbiljett T/Returbiljett
Vuxna kr. 4: 50 d. kr. 7: 70
Barn kr. 2: 25 d. kr. 3: 85
Bilar intill 900 kg kr. 18: 00 d. kr. 31: 00
Automobiler, vikt intill 800 kg
Telefoner:
Landskrona 4200
Kexlv 505
Nyborg 1770
Köbenhavn Luna 1003
Förbokning gen Er stälv o. Er bil kan förebyggas genom att förbeställa plats hos vårt kontor i Landskrona 4200.
SKANDINAVISK LINJETRAFIK

Är Ert leende lockande

...har Ni avlägsnat den gula hinnan

Vill Ni göra mer för Ert leende, använd Pepsodent med Irium. Pepsodent tar bort den gula hinnan och lockar fram emaljens naturliga lyster. Pepsodent löddrar behagligt och har frisk, angenäm smak. Använd Pepsodent för tändernas skull — och för leendets!

KÄNN SJÄLV *med tungspetsen över tänderna. Känns det litet kärvt? Det är den gula hinnan Ni känner, hinnan, som skämmer Ert utseende.*

BORSTA *sedan med Pepsodent, som för tänderna grundligt bort den misspryddande gula hinnan.*

NI SER *hur mycket vackrare tänderna blivit — gnistrande vita... Ert leende har fått de vita tändernas charm!*

Pepsodent med IRIUM
tar bort hinnan — ger tänderna lyster

Pepsodent Co AB, Stockholm Pe KO-2233-54

DET HÄNGER PÅ VALUTAN...

Det kan tyckas att den här bilden är dramatisk. En lätt nysning över efter ryggraden, när man tänker sig själv in i situationen. Tänk att hänga så här på en arm i Eiffeltornets nicke! Tänk att höra trafikbruset 300 m längre ned! En penibel situation — utan tvekan.

Faktum är att situationen kan vara minst lika penibel, minst lika pinsam och besvärlig om man är utomlands och inte har gardenat sig på rätt sätt när det gäller valutan. Utan valuta, eller utan den rätta sortens valuta, står man tämligen rådlös i en främmande världsdel.

En stor bank som SKANDINAVISKA BANKEN har all den erfarenhet som behövs för att klara av Era valutaproblem. Våra experter kan ge Er goda råd, kan ge Er tips som blir ovärderliga under utlandsresan. SKANDINAVISKA BANKEN har ett försäljningsbidelser med banker världen runt, och det gör att Ni lätt kan hämta ut Er valuta vid något av det otal bankkontor, som står till Ert förfogande utefter hela resrouten.

Vill Ni ha VALUTA för VALUTAN, titta då in i

SKANDINAVISKA BANKEN

INNAN NI RESER

bör Ni alltså kontakta SKANDINAVISKA BANKEN om valutafrågan — helst i god tid. Samtidigt kan vi tala vid om hur Ni lägger upp en sparplan för nästa utlandsresa genom att öppna resenärskonto hos oss. Då kan Ni också få våra instruktiva resebrickyrer.

C 2

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.